

AK

GERECHTSHOF
ARNHEM

BELASTINGKAMER

Nr. O 57/1979

Het Gerechtshof te Arnhem, tweede meervoudige belastingkamer;

Gezien het beroepschrift van X, wonende te Z, ingekomen op 19 juli 1979 en gericht tegen de uitspraak van de inspecteur der invoerrechten en accijnzen te Y van 2 juli 1979 op het bezwaarschrift van belanghebbende tegen de hem blijkens aanslagbiljet, gedagtekend 4 december 1978, opgelegde naheffingsaanslag in de omzetbelasting over de jaren 1973 tot en met 1977;

Gezien de overige stukken, waaronder een door belanghebbende met toestemming van de voorzitter ingezonden conclusie van repliek en een door de inspecteur ingezonden conclusie van dupliek;

Gehoord ter zitting van 20 maart 1981 te Arnhem belanghebbende, bijgestaan door zijn echtgenote, belanghebbendes gemachtigde W wonende te V, alsmede de inspecteur voornoemd;

Overwegende, dat bij de uitspraak, waarvan beroep, bovenvermelde naheffingsaanslag van belanghebbende is gehandhaafd op f 27.641,34 aan belasting met een verhoging van f 6.910,30 met besluit geen kwijtschelding te verlenen van deze verhoging;

Overwegende, dat belanghebbende in beroep vernietiging van de aanslag verzoekt, terwijl de inspecteur concludeert tot bevestiging van de uitspraak;

Overwegende, dat op grond van de stukken en het ter zitting verhandelde het volgende voor dit geding vaststaand kan worden aangemerkt:

Belanghebbende exploiteert een winkel, waarin hij onder andere tabaksfabrikaten, snoep, souvenirs, lederwaren, kunstnijverheidsartikelen, boeken en andere drukwerken, goud- en zilverwerken en horloges verkoopt.

Belanghebbende is blind en werd bij de winkelexploitatie zo nodig bijgestaan door zijn echtgenote. Zij was daartoe ten gevolge van ziekte niet altijd in staat.

De inspecteur heeft bij een beschikking van 12 december 1968 belanghebbende op diens verzoek op grond van het bepaalde in artikel 25, lid 3 van de Wet op de omzetbelasting 1968 (hierna: de Wet) en in artikel 25 van de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968 (hierna: de Uitvoeringsbeschikking) ontheven van de verplichtingen, opgelegd bij of krachtens de artikelen 34 en 35 der Wet. Op 6 december 1978 heeft de inspecteur echter aan belanghebbende medegedeeld, dat de verleende ontheffing als vervallen moest worden beschouwd.

Volgens belanghebbende noteerde zijn echtgenote de kasopbrengst van de winkel en de beide automaten dagelijks in een kasboekje. Belanghebbende zou van die opbrengst wekelijks een vast bedrag aan zijn echtgenote hebben gegeven en de rest op zijn bankrekening hebben gestort. Betalingen geschieden gewoonlijk via de bank; slechts sporadisch werden bedragen per kas betaald.

De bankafschriften en de betaalde facturen zijn over de betreffende jaren nog compleet aanwezig. De kasboekjes zijn inmiddels weggegooid. Het boekje betreffende het jaar 1976 is nog wel aan een controlerende ambtenaar getoond.

Belanghebbende heeft bij een aanvullend bezwaarschrift een becijfering overgelegd en op grond daarvan geconcludeerd dat hij over de jaren 1973 tot en met 1977 geen omzetbelasting verschuldigd is.

De inspecteur is van oordeel dat belanghebbendes boekhouding geen getrouw beeld van het bedrijfsgebeuren geeft.

Hij heeft in een bijlage van het verzoogschrift een specificatie verstrekt van het door hem schuldig geachte bedrag aan omzetbelasting. Dit bedrag is berekend door uit te gaan van de inkoopbedragen, vermeerderd met geschatte bruto-winstopslagen, en door voorts rekening te houden met privé-gebruik van een auto en met de aftrek voorbelasting;

Overwegende, dat het tussen partijen bestaande geschil de vragen betreft

1. of de inspecteur de onderhavige naheffingsaanslag terecht heeft opgelegd, en
2. of ingeval vraag 1 bevestigend wordt beantwoord, de inspecteur de in de naheffingsaanslag begrepen verhoging terecht niet geheel heeft kwijtgescholden;

Overwegende, dat belanghebbende de beide vragen ontkennend beantwoordt op de voor zijn standpunt in de stukken aan gevoerde gronden en dat hij daaraan ter zitting nog het volgende - zakelijk weergegeven - heeft toegevoegd:

De inspecteur is in gebreke gebleven door pas in een bijlage van het verzoekschrift precies aan te geven hoe de naheffingsaanslag is berekend.

De kasontvangsten werden dagelijks in een boekje genoteerd; pas later is een telmachine in gebruik genomen.

Zijn blindheid levert extra schade ten gevolge van diefstal op.

Een vrouw heeft bijvoorbeeld opgemerkt dat jonge meisjes vijf kettinkjes van f 18,50 per stuk hadden gestolen. Voorts hebben twee Duitse schoolmoeders twaalf messen teruggebracht die scholieren uit de winkel hadden weggenomen.

De omvang en samenstelling van de omzet verschilden over de jaren 1973 tot en met 1977 niet wezenlijk van die over de jaren 1968 en 1969.

De inspecteur hanteert in zijn specificatie te hoge bruto-winstpercentages, maar dat is moeilijk precies aan te tonen;

Overwegende, dat de inspecteur de beide vragen bevestigend beantwoordt op de voor zijn standpunt in de stukken aangevoerde gronden en dat hij daaraan ter zitting nog het volgende - zakelijk weergegeven - heeft toegevoegd:

De berekening van de naheffingsaanslag is al voor het stadium van het verzoekschrift aan een assistent van belanghebbendes gemachtigde bekendgemaakt.

Belanghebbende had mogelijk op grond van een omzetsijging moeten opmerken dat de hem verleende ontheffing van administratieve verplichtingen was vervallen. De gehanteerde bruto-winstpercentages zijn gebaseerd op beschikbare gegevens en op

ervaring. Belanghebbendes handicap is in dezen niet van bijzondere betekenis; het is onvermijdelijk dat in een winkel als de onderhavige wordt gestolen.

De bijtelling inzake privé-gebruik van een auto is onbelangrijk; op dit punt zal de naheffingsaanslag ambtshalve worden verminderd;

Overwegende omtrent het geschil:

Een ontheffing van verplichtingen, opgelegd bij of krachtens de artikelen 34 en 35 der Wet, vervalt ingevolge artikel 25, lid 4, aanhef en letter b van de Uitvoeringsbeschikking zodra de ondernemer weet of redelijkerwijs moet vermoeden, dat hij niet langer voldoet aan de voor de ontheffing gestelde eisen.

De inspecteur neemt het standpunt in dat de door hem bij beschikking van 9 december 1968 aan belanghebbende verleende ontheffing reeds in het jaar 1973 was vervallen omdat belanghebbende al in dat jaar wist of redelijkerwijs moest vermoeden dat hij jaarlijks, ook na toepassing van artikel 25, lid 1 der Wet, omzetbelasting verschuldigd was. Daartoe voert de inspecteur aan dat belanghebbende de wetenschap of het vermoeden mogelijk aan een omzetstijging heeft kunnen ontleen.

Belanghebbende heeft echter gesteld dat de omvang en samenstelling van zijn omzet in de jaren 1973 tot en met 1977 niet wezenlijk verschilden van die in de jaren 1968 en 1969 omstreeks de tijd van de verlening van de ontheffing, welke stelling de inspecteur niet of althans onvoldoende heeft bestreden.

De inspecteur op wie in dezen in redelijkheid de bewijslast rust, heeft daarom naar het oordeel van het hof niet aannemelijk gemaakt dat de aan belanghebbende verleende ontheffing in de jaren 1973 tot en met 1977 was vervallen.

In dit verband dient ook de stelling van de inspecteur te worden verworpen dat - nu belanghebbende niet aan de verplichtingen als bedoeld in artikel 34 van de Wet en in artikel 31 van de Uitvoeringsbeschikking heeft voldaan - de naheffingsaanslag met overeenkomstige toepassing van artikel 25, lid 3 van de Algemene wet inzake rijksbelastingen moet worden gehandhaafd, omdat belanghebbende niet heeft aangetoond dat en in hoeverre deze naheffingsaanslag te hoog is.

Het Hof onderschrijft het oordeel van de inspecteur dat de voorraadadministratie en boekhouding van belanghebbende feilen vertonen. Het komt echter mede gelet op hetgeen belanghebbende terzake heeft aangevoerd aannemelijk voor dat

belanghebbende ten gevolge van zijn handicap meer schade ten gevolge van diefstal in zijn winkel ondervond dan in vergelijkbare bedrijven het geval was, en dat derhalve de inspecteur de door hem gehanteerde bruto-winstpercentages in het geval van belanghebbende ten onrechte zonder meer van toepassing acht.

Voorts heeft de inspecteur noch gesteld dat de volgens belanghebbendes boekhouding voor de huishouding opgenomen bedragen onaanvaardbaar laag waren, noch melding gemaakt van bestedingen of besparingen van belanghebbende die op een hogere dan de in de boekhouding verantwoorde omzet zouden kunnen wijzen, noch gegevens over de jaren na 1977 verschaft waaruit zou kunnen worden afgeleid dat belanghebbende zijn omzet over de jaren 1973 tot en met 1977 onvolledig heeft geadministreerd.

Het vorenoverwogene leidt tot de conclusie dat de naheffingsaanslag niet alleen onjuist is voor wat betreft het bedrag dat op privé-gebruik van een auto betrekking heeft, zoals nader buiten geschil is, maar ook overigens ten onrechte is opgelegd.

Nu vraag 1 ontkennend wordt beantwoord kan vraag 2 buiten behandeling blijven;

Recht doende:

Vernietigt de uitspraak, waarvan beroep, alsmede de daarbij gehandhaafde naheffingsaanslag.

Aldus gedaan ter raadkamer van het Gerechtshof te Arnhem op -3 FEB. 1982 door mr. Hanhart, raadsheer-plaatsvervanger, als voorzitter, prof. mr. Smit, raadsheer en mr. Nijman, raadsheer-plaatsvervanger, in tegenwoordigheid van de heer Rijke, waarnemend-griffier.

(J.J.P. Rijke)

(J.C. Hanhart)

Afschriften aangetekend per post verzonden op: -3 FEB 1982